

къмъ Шекспирови и други драми, пѣсни, клавири сонати и симфонии.

Аройо, Хоао Марцелино — Arroyo Joao Marcellino, португалски оперенъ композиторъ, рсд. 1861 въ Опорто, където училъ музика, после университетски професоръ, министъръ на просвѣтата и въишнитѣ работи; основателъ на хорово дружество въ Коимбра, и неговъ ръководителъ. Творби: 4 симфонически сюити за голѣмъ оркестъръ; оперитѣ „Любовъ и развала“ (имала голѣмъ успѣхъ) и „Леоноръ Телесъ“; клавири композиции и пѣсни.

Арпеджионъ — („любовна китара“) шестоструненъ инструментъ, приличенъ на гамба, изобретателя на който е виенчанина Георгъ Щауферъ (1828). За този инструментъ Шубертъ е написалъ една соната.

Арпеджо, ит. — arpeggio — дословно, арфовидно, арфоподобно, означава, че тоноветѣ на единъ акордъ трѣбва да се взематъ не едновременно, а разложено — единъ следъ други, както на арфата. А. се означава или съ дума — съкратено Arpegg. или Arpio; а също и съ знакъ — вълнообразна чѣрта предъ акорда, или една пресѣчна линия, минаваща презъ него.

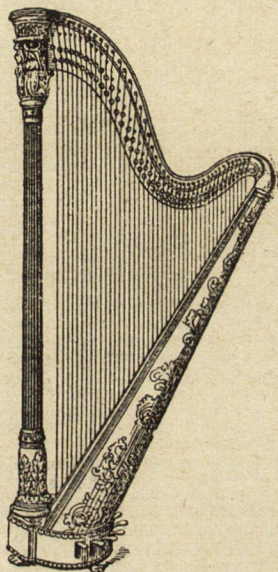
Арсисъ, гр. Arsis — у старитѣ гърци означава слабитѣ неакцентирани части на такта. Романскитѣ граматици (филолози) и теоретици на григорианското пѣние въ срѣдновѣковието схващали А., напротивъ, като силна, акцентирана частъ — thesis съ целъ — да обяснятъ повишението на гласа върху тоническия акцентъ. Това схващане на А. и до днесъ господствува въ метриката, до като въ музикалната ритмика е мѣродавно старото схващане — за слабо, неакцентирано време.

Артикулация, фр. Articulation, ит. Articolazione — ясното и правилно учленяване (изговаряне) въ речта, а въ музиката — умѣнието да се произвеждатъ и свързватъ, или отдѣлятъ, тоноветѣ (легато, стакато, портато и др.). При пѣнието, А. зависи отъ умѣлото служене съ небцето, езика и жбритѣ, при дървениитѣ инструменти се постига чрезъ доброто регулиране на духането, а при меднитѣ — отъ нагласяването на устнитѣ.

Артикулиране — ясно учленяване и разграничаване на тоноветѣ.

Арто, Алекс. Жозе Монтани — Artôt, Alexander Joseph Montagny, цигуларъ и композиторъ (отъ фамилията Montagny, известна съ своята музикалностъ), род. 25 ян. 1815 въ Брюкселъ, умр. 20 юли 1845 около Парижъ; ученикъ на Парижката консерватория (двамата Кройцеровци) А., чрезъ своитѣ концертни обиколки изъ цѣлъ свѣтъ, става бързо много известенъ виртуозъ. Композитѣ му, състоящи отъ единъ концертъ, фантазии, вариации и др., носятъ бравуренъ характеръ.

Арфа, ит. агра, фр. harpe, англ. harp. — единъ отъ най-старитѣ струнни инструменти, познатъ на най-древ-

Арфа

нитѣ източни народи, отъ които преминава въ гърцитѣ и после въ Европа и, чрезъ всевъзможни подобрения въ конструкцията, достига днешния си видъ. Отъ различнитѣ видове форми на А., най-важни сж: „Острата арфа“ (arpanetta) — долу жгловата, а горе островърха, съ 49